

τομεν ἐν πάσῃ ἀθωότητι, χάριν τῶν φιλομειδῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ἄν ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ ἦνε τὸ γάλα τῆς ἠθικῆς, καὶ τὸ ξέρομε καλότερα, σκόρδα, πράσσα, κρεμμύδια καὶ τὸς ἄλλα παρόμοια φαγητὰ, ὅλα ἠθικώτατα, εἶνε πολὺ σχετικὰ μὲ τὴ θρησκεία, κ' ἂν δὲν τὰ τρῶμε, κάνουμε ἀμαρτία. . .

Κάνεις δὲν εὕρισκε τόπον διὰ νὰ τοποθετηθῇ ἐν ἀνέσει· καὶ ὅστις ἐβράδυνεν, ἠναγκάζεται νὰ παραμεινῇ ἔξω τοῦ ναοῦ, ὅπου πάλιν οἱ παραμεινάντες ὑποδιηροῦντο εἰς ὄμλους, πότε σταυροκοπούμενους, καὶ πότε ἀφιεμένους εἰς κουβένταις· ἡ βραδεῖα ἦτο γλυκυτάτη. Μέσα αἱ γυναῖκες συμπεπυκνωμέναι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κατεῖχον τὰς ἄκρας τῆς ἐκκλησίας· ἦσαν οὕτως εἰπεῖν αἱ δαντέλαι τοῦ ὄλου πλήθους. Οἱ πλεῖστοι τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν ἐστρέφοντο συχνὰ περὶ εἰείνας ὡς ἡλιοτρόπια.

Μόνος ὁ Αἰὼν εὕρεθῆ ἐν μέσῳ ὄλων τῶν Ἀθηνῶν νὰ μὴ θέλῃ τὴν λιτανείαν τῶν ἐπιταφίων. Αὐτὸς δὲ μόνος μᾶς ἐστιγμάτισεν ὄλους τοὺς ἄλλους ὡς Βίδωλολάτρας. Θέλει νὰ τὰ πῆ καθαρὰ ἢ δὲν θέλει; Ἄν εἶναι εἰδωλολατρεία ἢ λιτανία τῶν Ἐπιταφίων, εἰδωλολατρεία τότε εἶναι καὶ τὸ προσκύνημα τῶν εἰκόνων. Διατί δὲν γίνεται εἰκονοκλάστης ὁ κ. Φιλήμων; Βίδωλολατρεία εἶναι καὶ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ· διατί δὲν γίνεται Σταυρομάχος; Βίδωλολατρεία εἶναι καὶ τὸ μυστήριον τῆς Μετουσίωσης. Ὅλος ὁ χριστιανισμὸς τότε εἶνε εἰδωλολατρεία. Καὶ ὅλος ὁ ἑλληνισμὸς ἦτο εἰδωλολατρεία. Ὅταν δὲ ὁ κ. Φιλήμων ὑβρίζῃ ἑλληνισμὸν καὶ χριστιανισμὸν, ὑβρίζει τὸν ἄνθρωπον. Διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι τοιοῦτος, ἄνευ αἰσθήσεων, ἄνευ ἐξωτερικῶν ἐκδηλώσεων δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος. Ὅσα δὲ λέγει ὅτι κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ὅτι ὄλαι αὐταὶ αἱ τελεταὶ ἐγίνοντο ἐν σκότει καὶ ταπεινώσει, εἶναι ἐντελῶς ἀφιλοσόφητα, διότι τότε ὁ χριστιανισμὸς κατεδιώκετο, τώρα δὲ ὁ χριστιανισμὸς ἐθριάμβευσεν, αἱ τελεταὶ τοῦ γίνονται ἐν φωτὶ καὶ ὑπερηφανείᾳ. Ἀπαράλλακτα ἐνθυμούμεθα τώρα τὰς στρεβλὰς ἰδέας ἐνὸς ποιητοῦ μας φρονούντος, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχωμε θέατρα, διότι οἱ πατέρες μας τοῦ 21 δὲν εἶχαν Φάληρα. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ, μᾶς ἔλεγεν εἰς συνάδελφος, οἱ πατέρες μας ἠγωνίσθησαν διὰ νὰ ἔχωμε ἡμεῖς Φάληρα καὶ θέατρα. Ὅπως δὴποτε ὅμως, ὁ κ. Φιλήμων μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἀπὸ τοῦδε αἰρεσιάρχης.

Ἀπὸ τῆς Κυριακῆν λοιπὸν νέα διασκέδασις εἰς τοὺς Στύλους ποικιλωτάτη, ὠραιότατη, διεγερτικωτάτη, τὸ **Ἴπποδρόμιον τοῦ Δερσέν**, μὲ τὸν σοφὸν γαῖδαρον Ριγκολῶ, ἀκροβατικὰ γυμνάσματα, παντομίμας, μουσικὴν καὶ λοιπά.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Ὀλυμπίων καὶ τῆς Βιομηχανίας ἀπεφάσισε ν' ἀποστείλῃ τρεῖς ὑποτρόφους εἰς Εὐρώπην, ὅπως σπουδάσουν ὁ μὲν δασονομίαν, ὁ δεῦτερος δενδροκομίαν καὶ ὁ τρίτος κτηνοτροφίαν. Αὐτὰ ὅλα γίνονται μὲ τὰ χρήματα τοῦ ἐθνικοῦ εὐεργέτου Ζάππα.

Γίνεται ἐπίσης σκέψις περὶ μετατροπῆς τῶν κτημάτων Χασκκῆ εἰς πρακτικὴν Γεωργικὴν Σχολήν.

Ἡ ἀναγγελθεῖσα Γεωργικὴ Ἐκθεσις δὲν θὰ εἶνε δηλαδὴ Ἐκθεσις κυρίως, ὅπως τὴν ἐννοοῦν ἐν Εὐρώπῃ. Ἡ ἐπιτροπὴ θὰ προσπαθῆσῃ τῇ βοήθειᾳ τῆς κυβερνήσεως καὶ τῇ συνδρομῇ τῶν κυριωτέρων κτηματιῶν νὰ συλλεγῶσιν εἰς τὸ κατὰστημά της: *Πρῶτον* γεωργικὰ προϊόντα διατηρούμενα, ἦτοι δημητριακοὶ καρποὶ, ὄσπρια, διάφοροι σπόροι χρήσιμοι πρὸς ἄρτυσιν, ξηροὶ ἐδώδιμοι καρποὶ (οἶον κάστανα, λεπτοκάρα, ἀμύγδαλα κλπ.) καὶ δείγματα τῶν χρησιμοποιουμένων μερῶν φυτῶν αὐτοφουμένων ἢ καλλιεργουμένων ἐν Ἑλλάδι, πρὸς παραγωγὴν κλωστικῆς ὕλης, ἐλαίου, χρωμάτων καὶ ἄλλων χρήσιμων, καὶ ζωικὰ προϊόντα διατηρούμενα, οἶον μέταξα, μαλλί, τρίχες, κηρὸς κλπ. *Δεύτερον* τὰ διάφορα ἐν Ἑλλάδι χρησιμοποιούμενα ἄροτρα καὶ γεωργικὰ ἐργαλεῖα.

Ταῦτα πάντα θὰ χρησιμεύσωσιν πρὸς σχηματισμὸν ὅσον οἶον τε τελειοτέρου γεωργικοῦ μουσείου περιέχοντος ἀποκλειστικῶς εἶδη ἑλληνικά. Ἡ συλλογὴ αὕτη θὰ περατωθῇ περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου, ὅτε καὶ θὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸ προσωρινὸν Κατὰστημα τῶν Ὀλυμπίων. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ τῆς ἐκθέσεως ταύτης θὰ συνεκτεθῶσι καὶ διάφοροι θεριναὶ ὀπῶραι, τοῦθ' ὅπερ θὰ δώσῃ δροσερωτέραν ὕψιν εἰς τὴν ἐκθεσιν.

Χθὲς ὀλίγου δεῖν ἐγένετο παρανάλωμα πυρὸς τὸ τελωνεῖον ὄλον ἐκ τῆς ἀναφλέξεως μιᾶς μαιούνας πλήρης σπέρτων. Ὁ Πειραιεὺς ἦτο ὅλος ἀνάστατος καὶ διὰ τὸ ἔκτακτον τοῦ θεάματος καὶ διὰ τὸν μέγαν κίνδυνον. Καὶ νὰ μὴ ὑπάρχουν ἐν τῷ τελωνεῖῳ οὔτε ἀντλία, οὔτε καμμίᾳ ἄλλη ἀσφάλεια!

ΟΔΗΓΙΑΙ

Ὅπως θετικῶς ἀποσοδήσωμεν τὴν ἐπάρατον, καταστάσαν σχεδὸν ἐνδημικὴν, εὐλογίαν, ἐκτὸς τοῦ ἐμβολιασμοῦ—ἐννοεῖται διὰ γνησίας καὶ καθαρὰς δαμαλίδος—καὶ τοῦ ἀποκλεισμοῦ, πρέπει τὰ ἐσωτερικὰ ἐνδύματα τῶν εὐλογιώντων καθὼς καὶ παντὸς πάσχοντος ἀπὸ μολυντικῆν νόσον, ἀπομονούμενα, νὰ πλύνωνται πάντοτε ἐκτὸς τῆς πόλεως εἰς ὀρισμένον κατωφερὲς μέρος, κυρίως εἰς ρυάκια, ποταμούς ἢ παρὰ παράλιον κυματῶδες· ἐν δὲ ἐλλείψει τοιούτων εἰς πρόσκαιρα πλυσταριά (παράγγας), καυησόμενα μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἐπιδημίας, εἰς ἃ νὰ σκαφθῇ ἔξωθεν αὐλαξ βαθεῖα πρὸς διοχέτευσιν τῶν ὑδάτων καὶ μήκους τὸ ὀλιγώτερον δέκα μέτρων, καταλήγουσα εἰς λάκκον ὡς τῶν ἀποπμάτων κεκαλυμμένον. Οὐδέποτε δὲ νὰ τὸ σκάπτῃ οὕσης τῆς σανίδος ἀπορροφητικῆς, ἀλλὰ ἐπὶ πλακὸς, ὥστε συγχρόνως νὰ καταρρῆ εὐθύς τὸ μολυνόμενον ὕδωρ.

Ἐκτὸς τούτου μετὰ τὴν ἴασιν ἢ τὸν θάνατον τοῦ ἀσθενοῦς—θαπτομένου εἰς τάφον *τεσσάρων μέτρων βάθους*—νὰ καίωνται σὺν τῇ κλινοστρωμῇ συνδονῶν καὶ σκεπασμάτων, παρ' ὀρισμένων ἀνθρώπων τῆς δημοτικῆς ἢ ἀστυνομικῆς ἀρχῆς, ἅπαντα τὰ ἐνδύματα τοῦ θανόντος, ἀντὶ νὰ δωρῶνται εἰς πτωχοὺς ἢ μεταπωλῶνται, ὡς συχνάκις συμβαίνει.

Τέλος αἱ πλύντριαι, οἱ νοσοκόμοι ὡς καὶ οἱ ἐρχόμενοι ἐν γένει εἰς συνάφειαν μετὰ τοῦ πάσχοντος, ἀν καὶ καθαρίζόμενοι πάντοτε, ν' ἀποφεύγωσιν ὅσον τὸ δυνατόν τὴν συνάφειαν μετὰ τῶν ἐξω ἐν τῇ πόλει.

Ναί, συμπατριῶται, μόνον διὰ τῶν μέτρων τούτων θὰ λυτρωθῶμεν τῆς ἀσθενείας· ὅθεν ἀς πραγματοποιήσωσιν οἱ ἀρμόδιοι ὅσα γράφω, διότι ἐκτός τῆς ἀπαισιότητος καὶ τοῦ κινδύνου, εἶνε καὶ ἐντροπὴ πλέον.

Τάχα δὲν μᾶς ἀρκεῖ ὅτι ἕνεκα τῆς ρυπαρότητος καὶ ἀμελείας μας εἰς πλείστα χωρία ἡ φθειρα ἐπωνομάσθη ἑλληνικὸν ζώφιον; Θέλετε νὰ ὀνομασθῆ καὶ ἡ εὐλογία ἑλληνικὸν πάθος, ὡς ἡ ἑτέρα βρωμερὰ ἀσθένεια ἔλαβεν ἄλλην ἑθνικὴν ὀνομασίαν καὶ ὅπως ἡ ἀσθένεια τῆς ὀφιοπλοκάμου μεδούσης, ἀναφανείσῃ ἐν Πολωνίᾳ, ἐκλήθη πολωνικὸν τριχωμα;

Φαλῆς

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τίς μετὰ τῶν βουλευτῶν εἶνε ὁ μετριώτερος καὶ εὐφρόντερος; περὶ τὰς ἐκφράσεις; ὁ κ. Δημητρακάκης. Τίς δὲ ὁ ἔχων τὴν ἀσθενεστέρην φωνήν; ὁ κ. Στεφανίδης. Τίς ὁ βροντοφωνότερος; ὁ κ. Κοντόσταυλος. Τίς ὁ πάντων ρητορικώτερος; ὁ κ. Πετρίτσος. Τίς ὁ ἀποτελῶν μόνος τοῦ ὀλόκληρον ρητορικὸν οἰκοδόμημα, ὅπερ καὶ ὁ διαπρεπέστερος ἀριτεκτικὸν τοῦ λόγου ἤθελε ζηλεύσει; ὁ κ. Στουρνάρας. Τίς ὁ ἐγκρατέστερος τῆς γαλλικῆς γλώσσης κάτοχος; ὁ κ. Μάνδαλος. Τίς ἐκ τῶν γεροντοτέρων βουλευτῶν ὀμιλεῖ ὡς

νεώτερος; ὁ κ. Στεφανόπουλος. Τίς δὲ ἐκ τῶν νεωτέρων ὡς γεροντότερος; ὁ κ. Βούλγαρης. Τίς ἔχει ἴδιον σύνολον πολιτικῶν ἀρχῶν; ὁ κ. Ζέγγελος.

Παρά τινι ἀπαντᾷ τὸ ὑπερφυσικὸν τοῦτο δῶρον τοῦ νὰ ἔχη ρητορικὰ ἐλαττώματα συνιστῶντα ὑπερβολὴν πλεονεκτικμάτων; ὁ κ. Λούντζης. Τίς ὁ λεπτότερος, βαθύτερος καὶ ἀγγιχούστερος περὶ τοὺς σαρκασμούς; ὁ κ. Κουκούλεζας. Τίνες δὲ ἐκ τῶν βουλευτῶν τιθέμενοι εἰς χύτρον καὶ βραζόμενοι δύνανται νὰ παραγάγουν σκευασίαν, ἐξ ἧς ὁ κ. Κρίνος θὰ κατάρθου νὰ πλάσῃ ἀριστον ἀρχηγόν; Αὐτοὺς δὲν τοὺς λέγομεν, διὰ νὰ μὴ τοὺς τρομάζωμεν. Δὲν φεῖδεται ὁμῶς αὐτῶν ὁ ἐκφέρων τὰς ἀληθείας ταύτας,

ἕκτακτος ἐν Ἀθήναις ἀνταποκριτῆς τοῦ ἐν Κωνπόλει
«Νεολόγου.»

ΜΠΟΥΡΔΟΥΣΗΣ

Σὺν νὰ μὴν ἦσους καὶ σὺ μέγας ἀνὴρ, Μπουρδούση,
ξεψύχισες καὶ πέρασε βουβὰ ὁ θάνατός σου·
δὲν βρέθηκ' ἕνας ποιητὴς τὴν λύρα του νὰ κρούσῃ,
κ' οὔτε στεφάνι βάλανε ἔς τὸ νεκροκράββατό σου!
Μία δὲν βρέθηκε ψυχὴ μὲ δάκρυ νὰ σὲ λούσῃ,
σὺν νὰ μὴν ἦσους καὶ σὺ μέγας ἀνὴρ, Μπουρδούση!

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 458)

Μετὰ δύο ἡμέρας τὴν νύκτα οἱ Πρώσοι περὶ τοὺς διακοσίουσιν πενήκοντα διευθύνθησαν σιωπηλῶς πρὸς τὸν φαῖν Ἰόφον καὶ ὅταν ἐξημέρωσεν, ὁ γιγάντιος βράχος καὶ οἱ παρακείμενοι ἦσαν περικυκλωμένοι πανταχῶθεν.

Ὡσεὶ οἱ Πρώσοι ἐδικαιοῦντο νὰ ἐλπίζωσιν, ὁ τρομερὸς ἕκτακτος εἶχε διέλθει τὴν νύκτα ἐν τῇ κρυσφυγέτῳ αὐτοῦ· ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ τὰς χεῖράς των. Συλλαμβανόμενος ὁ Λυκογιάννης ἀμέσως θὰ ἐτουφεκίζετο.

Τῇ διαταγῇ τοῦ ἀρχηγοῦ, ἡ προσβολὴ ἤρξατο. Ἐνῶ μὲρος τοῦ στρατοῦ ἐκυρίευσεν ἐξ ἐφόδου τὸν φαῖν Ἰόφον, οἱ κατὰ μῆκος παρατεταγμένοι ἐν τῇ δάσει στρατιῶται ἕσταντο ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσωσιν. Ἐπειδὴ πρὸς τὸ μέρος τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πλησιάσωσιν τοὺς βράχους, ἕνεκα τοῦ προτειχίσματος ἐκ θάμνων, ὅπερ ὑπερῆσπιζεν αὐτοὺς,

οἱ στρατιῶται ἤναψαν δάδας, ἀς ἔρριψαν ἐν μέσῳ τῶν βράχων καὶ μετ' ὀλίγον τὸν φαῖν Ἰόφον κατεκάλυψαν φλόγες καὶ καπνός.

Ἐπιπτε ψιλὴ καὶ πυκνὴ βροχὴ καὶ ἀσθενὴς μόνον ἄνεμος προερχόμενος ἐκ τοῦ βορειοδυτικῆς ἀπεδίωκε τὰς φλόγας ἐκ τοῦ βραχάδου ὄροπέδιου.

Μόνον οἱ θάμνοι καὶ αἱ βάτοι, μικρὸν τετράγωνον λόχμης καὶ τινὰ δενδρόλλια ἐκάησαν.

Ἄλλ' ἐκ τοῦ δάσους ὁ φαῖος Ἰόφος ἦτο προσιτός. Ἡ εἴσοδος τοῦ ἀντροῦ εἶχεν ἀνακαλυφθῆ. Δὲν ὑπῆρξεν ἀμφιβολία, ἡ τρώγλη τοῦ τρομεροῦ ἀτάκτου, τοῦ ἀγριανθρώπου, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζον Λυκογιάννην, ἦτον ἐκεῖ· τὸ ὑπὸ τῶν ποδῶν του πεπατημένον ἔδαφος, ἡ κάλαθος, σωρὸς σχιδάκων, καὶ μεγάλη ποσότης χοχλιῶν ἐμαρτύρουν περὶ τούτου.

Δύο στρατιῶται ἤναψαν δάδα καὶ ἐξ ἄλλοι προπορευόμενοι, ἔχοντες τὰ πυροβόλα φέροντα τὰς λόγχας, εἰσῆλθον εἰς τὸν δρομίσκον, ὅστις ἦγεν εἰς τὸ ἀντρον.

Πρώτην ἤδη φορὰν ἀπὸ τῆς ὑπάρξεώς της ἡ σκοτεινὴ κατοικία τοῦ Λυκογιάννη ἐφωτίσθη ἐντελῶς. Οἱ στρατιῶται παρετήρησαν ὅτι ἡ ἐκ ξηρῶν φύλλων στρωμνὴ ἦτον ἀκόμη ζεστὴ, τοῦθ' ὅπερ ἀπεδείκνυεν ὅτι ὁ Λυκογιάννης εἶχε διέλθει τὴν νύκτα ἐν τῇ σπηλαίῳ. Ἀλλὰ μάτην ἐζήτησαν πανταχοῦ, διηύθυναν τὰ εἴς ὅλας τὰς ὁπὰς, τὰς κοιλότητας, ὁ Λυκογιάννης δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ, ὁ Λυκογιάννης δὲν τοὺς ἐπερίμενε, εἶχε γίνοι ἀφαντος.